

θλίψεων ἀμειγῇ, ἀνάγκη ἀδιακόπως νὰ τὴν ἐπιδιώκῃ, αἰσιποτε νὰ τρέγῃ κατόπιν αὐτῆς μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τρέμων ἐπὶ τῇ προσγγίσει τῆς μυστηριώδους πρὸς ἄλλην ὑπαρξίν διόδου, θελήσῃ νὰ συλλογισθῇ ὅτι διήλθε πολὺ πλησίον τῆς ἐντελοῦς ἐκείνης εὐδαιμονίας. ἥτις δὲν ἐδόθη εἰς τὴν ἀσθενῇ καὶ ἀτελῇ περὶ τὸ γινώσκειν καὶ κατέχειν φύσιν ἡμῶν.

Ἐνθυμούμαι ὅτι, νέος ὢν, καὶ πρὶν ἔτι δώσω ἀρκετὴν προσοχὴν εἰς τὴν τῶν ἐθνῶν οἰκονομίαν, παρῆν εἰς παιδρὸν τι καὶ εὐθυμον ἐν τῇ ἐξοχῇ συμπόσιον, ἐνθα τῶν συνδαιτυμόνων τις δὲν ἔπαυεν, ἅμα φιάλῃ τις ἐκενοῦτο, νὰ τὴν σφενδονίζῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ τοῦτο, ἔλεγε, πρὸς ὄφελος τῶν ὑελουργείων. Ἦν ὅλος χαρὰ ἐπομένως διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του, καὶ οἱ συμπόται ἐπροθυμοποιούντο τις πρῶτος ἐπὶ τοῦτῳ νὰ χειροκροτήσῃ.

Κατ' ἀρχὰς λοιπὸν ἐγέλασθαι καὶ ἐγὼ, μιμηθεὶς τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ καθόσον ἡ ἀφροσύνη αὕτη ἐπανελαμβάνετο, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ φέρω τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ ἅμα τὸ πνεῦμά μου ἐδίστασε περὶ τοῦ κέρδους, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ προσγίγῃ τῇ κοινωνίᾳ ἐν γένει ἐκ καταναλώσεως· ἐξ ἧς οὐδὲν προκύπτει διὰ τοὺς καταναλωτὰς ὄφελος. Μοὶ φαίνεται, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι ὁ συμπότης οὗτος ὅστις ἀποφασίζει νὰ πληρώσῃ τρία ἢ τέσσαρα φράγκα ἐκ τῶν χρημάτων του διὰ φιάλας θραυσθείσας δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὴν δαπάνην ταύτην χωρὶς νὰ ἐπιφέρει περιορισμὸν ἑσῆς ποσότητος ἐφ' ἑτέρας δαπάνης. Ὅτι, λοιπὸν, ὁ ὑελοποιὸς πωλήσῃ περιπλέον, ἄλλος τις ἔμπορος θέλει πωλήσῃ ὀλιγώτερον, ὁ δὲ κόσμος δὲν δύναται νὰ κερδήσῃ τίποτε ἐκ τοιαύτης διασκεδάσεως, ἀλλὰ μάλλον ἀπόλλυσι τὴν ἐργασίαν, τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὅποιαν ὁ φιαλοθραύστης ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐκ τῆς χρήσεώς των, ἂν ἤθελον οἰκονομηθῇ.

I. B. ΣΑΙΗΣ, (α)

Ὁ Κικέρων ἔλεγε περὶ τῶν ἀνθρώπων. Εἰςὶ καθὼς οἱ οἶνοι, ὧν ὀξυνίζει μὲν τοὺς κκαλοὺς, καλητέρους δὲ τοὺς καλοὺς καθιστᾷ ἡ ἡλικία

ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ.

Τῆς Κυρίας Cigournay.

Ἡ χεὶρ τῆς μητρός μου.

Διατὶ βλέπετε μετ' ἐκπλήξεως τὰς λευκὰς τῆς κεφαλῆς μου τρίχας, τέκνα μὲ βοστρύχους μέλανας καὶ ξανθοὺς; καὶ οἱ ἐδικοί σας ἀπὸ τὴν πνοὴν θὰ λευκανθῶσι τοῦ χρόνου καὶ τῶν μεριμνῶν.

Νέος καὶ ἐγὼ ὑπῆρξα ποτε, καὶ ὡς ὑμεῖς καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μου εἶχον ἐπαγρυπνοῦσαν μητέρα, ἥς τὰ χεῖλη ἀπέμασσον τὰ ἐπὶ τῶν

(α) Ὡριμαστὸς καὶ περίδλεπτος ἐν οἰκονομολόγοις,

παρειῶν μου δάκρυα, ἥτις ἐγύμναζε τὴν γλώσσαν μου νὰ ψελλίζῃ τὰς πρώτας λέξεις.

Καὶ ὅταν ἤρχετο ἡ ἑσπέρα, πλησίον αὐτῆς ἴστη με καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὴν χεῖρά της τιθεμένη, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, γονυκλινῆς ἐδέετο ὑπὲρ ἐμοῦ.

Καὶ ἐνόσῳ μὲν ἡσθάνομην τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ἐπανεβλεπον τοὺς ἀγγέλους μὲ τὰς λευκὰς πτέρυγας των, καὶ ἐφαίνετό μοι ὅτι οἰκῶ ἔτι τὸν εὐφρόσυνον κόσμον ἐνθεν κατῆλθον.

Ἀλλ' ἐπέστη ἡμέρα, ἡμέρα τρομερὰ, καθ' ἣν μ' ἀπέσπασαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ἡμέρα καθ' ἣν μ' ἀπηγορεύθη πλέον νὰ τὴν βλέπω, καθ' ἣν, φεῦ! ἀπέθανε.

Μοὶ τὸ εἶπον πλὴν δὲν τὸ ἐνόησα, ἀλλὰ δρέψας λευκὸν βόδον λάθρα εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμόν της. Ἐκοιμᾶτο ὕπνον ἀλλόκοτον, καὶ πρῶτον τότε ἡ φίλῃ φωνὴ της δὲν μ' ἀπεκρίθη.

Τὴν ἑσπέραν θλιβερῶς ἐγονυπέτησα καὶ προσυχήθην. Ἡ χεὶρ της δὲν ἐθλίβε πλέον τὸ μέτωπόν μου, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἡσθάνομην ἀκόμη αὐτήν. Ἀλλ' ἀντὶ τῶν ἐπιχαρίτων τῶν ἀγγέλων προτόπων, δὲν ἔβλεπον νῦν παρὰ τὸ ὠχρὸν καὶ ἐκλελυμένον τῆς μητρός μου πρόσωπον.

Ταχεῖα παρήλθον τὰ ἔτη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἐν ἀγρίᾳ καὶ ἰδιοτρόπῳ ἀνεξαρτησίᾳ καὶ ἐγκαταλείψει ἠῤῥησα' ἐπειτα τὰ πάθη μὲ κατέδαλον, καὶ ἐκάμφθην καὶ μέχρι γῆς ἐλυγίσθην ὑπὸ τῆς καταγίδος. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡρεμίας τῶν νυκτῶν, ἡσθάνομην τὴν ἐλαφρὰν καὶ θωπευτικὴν καὶ ἰσχυράν ἐν ταυτῷ ἐκείνην χεῖρα κλίνουσαν ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἔκλαιον.

Μετὰ τῆς νεότητος ἦλθον τὰ θέληγτρα καὶ οἱ σκόπελοι τῆς ἡδονῆς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς αἵματός μου με διεκράτει χεὶρ.

Ὡς ἄλλοτε μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐθώπευε τὴν κόμην μου, καὶ ὅτι φωνὴ γλυκεία καὶ μακρινὴ μὲ ἔλεγεν — υἱέ μου ἀγαπητέ, φυλάττου ἀπὸ τὰ σφάλματα! μὴ ἀμαρτάνῃς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σου, ἐνώπιον τῆς μητρός σου!

Ἡ ἡλικία ἐξησθένησε τὴν μνήμην μου, ἐκάλυψε τὰ ἀντικείμενα, ἤμβλυε τοὺς ἥχους, ἀλλὰ ἡ ἱερὰ ἐκείνη συνάφεια διέμεινε παρούσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἐπὶ τῆς λευκανθείσης ὑπὸ τῶν παγετῶν τῶν χρόνων κόμης μου αἰσιθάνομαι τὴν εὐλογουσάν με ἐκείνην χεῖρα.

Ὅταν δὲ ὑπερπηδήσας τὸν σκοτεινὸν τοῦ τάφου διάδρομον διτῶν τὸν οὐρανὸν, ἡ χεὶρ ἥτις μ' ἔσωσεν, ἡ χεὶρ τῆς μητρός μου, πρὸς αὐτὴν θέλει μ' ὀδηγήσῃ καὶ πρὸς τὸν Θεόν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Σκιά. — Ἡ Λουκίλη (τέλος). — Λέανδρος. — Βιογραφία. — Βίγγελμαν. — Ποίησις. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφίαι. Λουκίλη. — Βίγγελμαν.

Παράρτημα. — Ὁ Ἰπὸκόμης τῆς Βραζελόννης.